

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

Cu 1-a Ianuarie v. 1887

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual pre lungă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fășile, în cari li s'a trimis chiarul până acuma.

Administrațiunea chiarului
„Tribuna“.

Sibiu, 24 Decembrie st. v.

E atât de multă miserie în lume, atâte dureri sunt, atâte suferințe, omul prin chiar firea lui e atât de nemernic, și totuși oamenii se îmbracă în haine de sârbătoare, saltă și aleargă veseli unul la altul, ca împreună să laude în cântări de bucurie ziua născerii!

Căci nu singură născerea unui om, ci în ea născerea în sine o sârbă în ziua întrupării celui mai presus de firea omenească: nu un om s'a născut, când el s'a născut, ci o lume nouă s'a ivit, lumea, în care au trăit părinții, bunii și străbunii noștri, în care trăim noi înșine și vor trăi fiii, nepoții și strănepoții noștri. Și pentru această lume fiind născuți, nu mai îmbrăcăm haina de jale, nu mai plângem clipa, când un om se născă, ci mai virtos o fe-

ricim. Căci ori-și-câte miserii, ori-și-câte dureri ar fi în viața omenească, ori-și-câte suferințe, pe toate le covârșesc mângăierea credinței ce răsbate prin lumea aceasta, ori-și-cât de nemernic ar fi omul, prin lumea aceasta el trece răzimat de oameni.

Plăsmuită de Christos, lumea creștină s'a întemeiat pentru toate veacurile, și nu a fost și nu este între oameni legătură, care să se fi moștenit din neam în neam și din veac în veac precum s'a moștenit legătura obștiei creștinesci, n'a fost încă obștie omenească atât de trainic întemeiată ca biserica creștină. Împărății mari s'au risipit în vremea creștină, pe care o stăpâniat, se întindea mereu; pe care o puternice au fost mistuite de ear' alte popoare, care și ele s'au perdut de pe fața pământului, în vreme-ce biserica aduna la un loc oameni cu desăvârșire străini unii de alții: nici puterea oștirilor înarmate, nici legătura de sânge, nici comunitatea de interese țilnice n'a putut să-i adune, să-i țină pe oameni strinși la un loc și să-i supună unei singure voințe, unei singure conduceri, precum credința creștinească i-a adunat, i-a ținut și i-a supus.

Și totuși n'a fost încă stăpânire mai aspră ca cea bisericească, n'au fost directori, care ne cer mai mult ca cei bisericesci, și n'a fost încă putere, de care s'a făcut atât abus ca de cea bisericească. Creștinii au suferit asprimea, au dat din chiar a lor pornire tot ceea-ce li s'a cerut, au sărutat mâna sfințită a celui ce abuzează, și zadarnice au rămas toate încercările de a dărâma zidirea plăsmuită de Christos, deși adese-ori cele mai impetuoase voințe și cele mai puternice capete omenesci s'au sfărâmat în asemenea încercări.

De ce?

Pentru-că biserica creștină e întemeiată pe comunitatea intereselor morale ale oamenilor, care sunt și rămân în toate timpurile și în toate locurile aceleași.

Christos s'a născut, pentru-ca să se poată jertfi: în aceasta consistă puterea tainică a legăturii aședate de el între oameni.

Eșind în cercul veciniceii fericiri, el s'a coborât în mijlocul nostru și s'a întrupat în carne și oase, ca să sufere deopotrivă cu noi și să ne învețe a fi fericiți în mijlocul suferințelor lumesci. Această jertfă de sine e ceea-ce îi dă creștinului simțământul fericirii, un simțământ, pe care nu pot să-l cunoască aceia, care numai pentru propria lor mulțumire trupească ostenesc în timpul vieții lor.

Veacuri îndelungate au trecut dela întemeierea lumii creștinesci și în timpul acestor veacuri mii și mii de oameni au abusat de puterea bisericească, spre a-și mulțumi poftele lumesci și numai puțini au jertfit viața lor pentru binele obștiei creștinesci. Uitați au fost însă făcătorii de rele, s'au scurs ca drojdiile menite a îngreșa pământul și în conștiința lumii creștinesci s'a păstrat numai amintirea binefăcătorilor ei. Aruncatu-s'au și putredit-au toate lăpădăturile și s'au păstrat numai odraslele nobile ale neamului omenesc, ca mereu să ne fie prezent gândul, că numai trăind unii prin alții și unii pentru alții putem să ne simțim fericiți, numai lăpădarea de sine poate să-i dea omului mângăiere în lumea aceasta.

Și de aceea frumoasă și nobilă și măreață, plină de mângăieri, fericită e viața creștinească, în care nădejdea fericirii viitoare ne face să uităm relele din trecut și să trecem ușor peste suferințele zilei de astăzi, și în adevăr frumoasă și binecuvântată, o zi de adevărată bucurie este ziua născerii.

Și dacă dureri și necazuri și grele îngrijiri ne cuprind în ziua aceasta pentru familiile noastre, pentru biserica noastră, pentru neamul nostru, să trecem peste ele, să nu ne mai uităm împregiurul nostru și să privim în viitor, mereu în

viitorul, care celor ce se iubesc unii pe alții, celor ce cred și speră nu poate să le aducă decât mângăiere.

Să îmbrăcăm dar' hainele de sârbătoare, să alergăm unii la alții și să lăudăm în cântări de bucurie ziua născerii.

Revistă politică.

Sibiu, 24 Decembrie st. v.

Ministrul de culte și instrucțiune publică al României, dl Dimitrie Sturdza petrece de vre-o câteva zile în Viena. E lucru cunoscut, că misiunea ministrului românesc privește negocierile convenționale cu Austro-Ungaria. Se poate că deocamdată se tractează numai de nise simple consultări cu ministrii austriaci și numai dela rezultatul acestor consultări va atîna, dacă și când își vor începe referenții ambelor state adevăratele negocieri speciale.

Despre pretențiunile, ce le face Austro-Ungaria, „Neue Freie Presse“ află, că reprezentanții monarhiei noastre vor să se mulțumească cu aceea, ca convenția comercială ce se încheie să fie în valoare până la anul 1892. Și aceasta pentru-că România ar voi să aibă mână liberă în 1892, când expiră cele mai importante convențiuni ale ei. De altă parte se țice, că Austro-Ungaria ar persista pre lungă o favorizare necondiționată și că România ar ceda în acest punct, fiindcă în convențiunile ce le-a încheiat nu demult cu Anglia a părăsit deja punctul de plecare al unei favorisări marginite. Guvernele austro-ungare sunt însă hotărâte să prevină României pe cât numai se poate în ceea-ce privesc cerealele și vitele.

Crisa bulgară devine din ce în ce mai acută. După o depeșă din Sofia, deputațiunea bulgară a făcut guvernului raport despre întrevorbirea ei cu principele Alexandru. Pre lungă prințipele Alexandru va sosi în curând la București, unde va conveni cu deputațiunea ce se va reîntoarce către casă. În cercurile guvernamentale din Sofia se crede cu toată conștiința, că toate cabinetele europene, cu excepțiunea Rusiei,

Foița „Tribunei“.

Papucul aurii.

— Poveste de Crăciun. —

A fost odată . . . . .
A . . . Bravo, o poveste, o frumoasă poveste de Crăciun! — strigară copiii cu gura încă plină și sărind de bucurie împregiurul mesei, ce era încărcată de farfurii pline cu prăjituri, cu fructe zaharisite, cu bonboane, cărora voiau să le pună sfinșit.

Sora cea mai mare nu putu găsi mijloc mai nimerit pentru a pune capăt vorărității micilor mândăcioși și a-i feri de indigestiuni, decât deșteptând curiozitatea generală prin vechiul clișeu adoptat de toți spunătorii de povești . . . „a fost odată“.

Unii dintre copii, cei mai mândăcioși, își mai aminturându-le cu ultimele castane zaharisite strecurându-le iute în buzurii și pe urmă se grăbiră a întovărăși pe ceilalți în fundul salonului, unde se deschisese auditorul domnișoarei Elena.

Frumoasa povestitoare era o fată tină de 18 ani, blondină, grațioasă, fină și elegantă, ale căre deșteptări făcuseră mare svon în lume.

Elena era aședată în fotoliul bunichii, ear' micii ei prieteni se strînseră împregiurul dînsei unii formând pe canapea un șir de frumoase păsărele cu pene strălucitoare, ear' alții la picioarele ei pe covor. Mai rămăsele unul singur

în picioare, pe care cei mai mari îl împinseseră fără milă, pentru-că era de tot micuț, un mic ângeraș de 4 ani, cu părul în disordine și cu picioarele roșioare jumătate goale, care băteau în scânduri de nerăbdare. Acesta avu locul cel mai bun, pe genunchii Elenei, care începă astfel:

A fost odată o doamnă foarte bogată și foarte bună, dar' totdeauna tristă, pentru-că ședea singură în casele ei cele mari, în mijlocul mobililor și al servitorilor ei îmbrăcați numai în galoane.

Altă-dată, — sunt mulți ani de atunci, — o fetiță drăgălașă se juca și săria împregiurul ei, umplând de bucurie locuința cea mare și alele parcului celui frumos și umbros.

Doamna era foarte fericită atunci; mica sa Blanca, — așa se numia copila, — era bună, blândă, totdeauna ascultătoare și nu-i făcuse nici odată vre-o supărare mamei ei.

Dar' într'o zi, — și nefastă, — copila dispără. . . O căutară înzadar în toată țeara. Sărmana doamnă se puse de călători în toată lumea, aruncând aur în dreapta și în stânga ori pe unde trecea, căci aurul de minuni, dar' toate ostenele și necazurile ei nu avură nici un rezultat. Se întoarse tristă și când o vădură amicii și servitorii ei, observară, că părul îi era de tot alb.

— Era dar' foarte bătrână, — strigă mica Mariă.

— Nu, drăguța mea, dar' necazurile fac să albească părul ca și anii. Ea și-a căutat copila în timp de cincă ani; pe urmă, încredințată că nu o va mai vedea nici odată, se reîntoarse în castelul ei, unde trăia singură, tristă și desperată.

Cu toate aceste ea nu era reuțicioasă pentru copiii altora; ea îi strîngea pe toți din sat, și nu-i lăsa să aldece până-ce nu le da pâine, haine, bonboane și altele ori parale pentru părinții lor.

— Ce bună doamnă, — țise Luisa.

— Da, foarte bună, cu toate aceste fața ei era atât de tristă, vocea ei avea un accent atât de plângător, încât inspira la cei de prin pregiurul ei, cu toată bunătatea ei, un fel de temere.

Locuitorii satului ocoliau, ca să nu treacă pre lungă ea, când o vedeau îmbrăcată în lungi vestimente negre și preumbându-se încet prin alele parcului seu.

În toți anii la 24 Decembrie își ilumina salonul cel mare și prepara un mare pom de Crăciun, ale cărui ramuri atîrnau sub greutatea jucărelelor și bonboanelor; servitorii primiau ordin să invite pe toți copiii din sat împreună cu părinții lor.

Veniau odată la această invitare, căci scriau bine, că nu se întore cu mâinile goale, dar' toți cu o mare temere pășiau pragul acestei mari locuințe luminoase și frumos împodobite. Fiecare familie venia pe rînd să salute pe doamna cea bună, copiii primiau din mâinile ei darurile, care le erau hotărâte și toți se întorceau în liniște.

— Nu se juca hora, nu se cânta Crăciunul? — întrebă unul dintre ascultători.

— Cântecile și jocul erau oprite în această casă în jale, — răspunse povestitoarea.

În anul viitor, pomul de Crăciun își desfășura ca de obicei multe surprinderi destinate copiilor, și toți așteptau mișcați ca să le vie rin-

dul să se apropie de pomul minunant, când afară se auzi o voce limpede, cântând vorbele unui vechiu cânt de Crăciun.

Astfel venia vocea tineră și slabă, care părea că se stînge la fiecare moment; căci era o noapte grozavă, zăpada cădea măruntă și deasă, grămădindu-se pe pământ, crivețul cel aspru făcea să scârție vijitoarea de pe coperișul casei. Doamna ascultă și surprinsă țise:

— Cine cântă oare astfel la această oară și pe acest timp grozav?

Un servitor merse afară și reveni preste câteva secunde.

— Este o fată tină, țise el; abia este îmbrăcată și pare cu totul slăbită de foame și de frig.

— Să între, strigă castelana. În noaptea de Crăciun nu se refușă nici o faptă caritabilă. Sărmana copilă! obrazul ei cel dulce este vînet de frig și un tremur continu îi mișcă membrele cele slabe. Ea nu cutează să înainteze, căci îi e rușine de hainele ei cele murdare. Părul ei blond și lung atîrnă pe umerii, a cărui slăbiciune se vede bine sub o rochie de tot ruptă.

Încurajată prin cuvinte blânde, ea înaintează, deschidînd nise mari ochi de mirare, pe urmă își duse mâinile la frunte și dete un strigăt de mirare înăbușit. Abia acum zărise ea pomul de Crăciun! Pe acest pom, la cea mai înaltă cracă, era atîrnat un papuc aurii . . . o jucărea a copilei perdue, pe care trista mamă o ținea ca pe o reliquie. În fiecare an papucul își lua pe craca bradului locul pe care îl ocupa atunci, când nisece mâni micuțe și scumpe veniau singure să-l descafe. El acum e plin de

nu vor mai excepționa eventuala reîntoarcere a principelui Alexandru.

În Londra i-s'a asigurat deputațiunii, că Bulgaria poate să conțeze pozitiv la spriginul Angliei și al Italiei în aspirațiunile sale pentru libertate și neafirmare. Și cu toate că ambasadorul rusesc din Londra a dat de înțeles deputațiunii, că reelegerea principelui Alexandru ar aduce cu sine ocupațiunea rusească, cercurile guvernamentale bulgare sînt de aceea părere, că Sobrania va relege pe principele Alexandru.

O scrisoare oficioasă, ce o primesce din Petersburg „Pol. Corr.“, constată o anumită slăbire a încordării politice, ceea-ce s'a provocat parte prin criza ministerială din Anglia, parte prin sărbători și poate și prin necesitatea, de a se reculege fiecare pentru partia finală în cestiunea bulgară. Desvoltarea crizei bulgare — se dice în acea scrisoare — se urmărește încă cu un mare interes, dar' cu mai puțină patimă ca mai înainte. În această privință diplomația rusească stă neclintită pe acel punct de vedere, pe care l'a avut, când a fost provocată de către puteri să și nomineze candidatul. Pretențiunile rusesci se pot rezuma în următoarele patru puncte: repășirea regenței bulgare, formarea unui nou guvern compus din toate partidele, alegerea unei Sobranii legale și acceptarea candidaturii principelui din Mingrelia.

Cercurile rusesci urmăresc cu multă neîncredere raporturile deputațiunii bulgare către prințul Alexandru de Battenberg și află într'aceste simptoame, din care se poate vedea, că faimele despre o plănuită reîntoarcere a prințului Alexandru la Sofia sînt basate. Cu privire la aceasta aceeași scrisoare oficioasă accentuează, că o încercare în această direcțiune ar fi poate unicul punct, cu privire la care, prelîngă toate sentimentele sale pacifice, Rusia n'ar accepta nici o transacțiune, și nu numai în cercurile diplomatice, dar' chiar și împregiurul Țărului domnesc în general vederea, că reîntoarcerea prințului Alexandru ar avea drept urmare nemijlocită ocuparea principatului prin trupele rusesci.

„Novoie Vremia“ încă ține, că reîntoarcerea prințului Alexandru la Sofia e foarte probabilă. La o asemenea „provocare obraznică“ Rusia numai prin trimiteră trupelor sale în Bulgaria ar pute să răspundă. Acesta ar fi unicul mijloc, — continuă foaia rusească — spre a împede ocuparea principatului prin trupe turcesci. În privința aceasta nu pot să mai existe neînțelegeri, nici în Londra, nici în Berlin, nici în Viena. Reîntoarcerea prințului de Battenberg ar fi o pro-

vocare directă a Rusiei, și ar fi imposibil a nu răspunde la o asemenea provocare. Responsabilitatea pentru urmările neevitabile ale unei asemenea încercări ar căde apoi asupra acelor guverne, care n'ar voi să împedece această eventualitate. În sfîrșit foaia rusească își exprimă speranța, că atât în Berlin, cât și în Viena se va face tot ceea-ce ar pute împede un asemenea pas fatal al Battenbergului.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ publică un comunicat ce i-a venit dela o înaltă persoană din Constantinopol, în care se dice: Până acum exista obiceiul, ca criticându-se procederea unui guvern sau combatându-se politica unui stat, să se procedă totdeauna cu o anumită venerațiune față cu respectivul suveran. Această datină bună s'a desconsiderat în mod regretabil față cu tot ceea-ce privește pe Turcia, de când se tractează de o ententă ruso-turcească. Mai ales foile engleze și cele maghiare s'au arătat, în pronunțata lor ură față cu Rușii, în mare măsură agresivi și nedrepti față cu Sultanul. Turcia n'are interes să facă față cu Rusia o politică opozițională miopă; aceasta însă nu va să însemneze, că Turcia ar fi inclinată, să-și jertfească Rusiei cele mai însemnate interese ale sale.

De un timp încoace sosesc mereu sciri din deosebitele părți ale Galitiei despre concentrări de trupe rusesci în apropierea granițelor austriace. Mai ales în Odessa și Kiev s'ar face mari pregătiri pentru concentrarea de trupe rusesci. O epistolă ce o primesce din Varșovia „Pol. Corr.“ se încearcă a desmînti faimele aceste. Faptele însă, pe care le înșiră cu acest prilegiu, nu sînt de loc potrivite a slăbi din adevărul acelor faime. „Dispozițiunile ce s'au făcut în această privință în timpul din urmă“, se dice în scrisoarea citată, „spre exemplu, dirigearea de deunăzi a mai multor batalioane de infanterie la Proscurov și dirigearea iminentă a mai multor batalioane la Voloczysk, unde s'au făcut deja quartire, cercurilor nemilitare li se pot pără drept nisece dispozițiuni extraordinare, n'au însă nici după extensiunea, nici după modalitățile lor caracterul unei concentrări de trupe bătătoare la ochi“. Localitățile Proscurov și Voloczysk zac imediat la granița austriacă lîngă drumul de fer, ce duce dela Lemberg la Odessa, și nu sînt decăt vre-o câteva miluri îndepărtate una de alta. În Proscurov, care are 11,750 de locuitori, în timpuri normale garnisonează regimentul rusesc de linie Nr. 46 cu 4 batalioane, a 19 baterie ecuestră și a 5 baterie de Cavasaci. Afară de aceste în localitățile învecinate Meșibus și Iarmolincey garnisonau câte un regiment de dragoni. Dacă deci aceste trupe se mai întăresc prin mai

multe batalioane dirigate la Proscurov și Voloczysk, trebuie să se tracteze de o concentrare mai mare de trupe.

Din Crațovia se împărțesece cu datul 3 Ianuarie n. 1887, că în decursul celor din urmă zile s'a întemplat un marș mai mare de trupe rusesci spre granițele prusiane și s'a întărit garnisoana rusească dela Bendzin.

Cehii și Polonii față cu Maghiarii.

„Narodny Listy“ din Praga se exprimă într'un articol al seu în chipul următor. Șovinismul răsboinic, anti-rus sau mai bine ăis anti-slavic al Maghiarilor a îndurat prin schimbarea cabinetului din Englitera și prin apropierea Germaniei de Rusia o înfrângere simțită. Această înfrângere, precum și alte schimbări în politica externă, neapărat, că nu pot să rămână fără influență asupra așa numitei politici „slave“ a Austro-Ungariei. Decursul de până acum al negocierilor în cauza cestiunii bulgare, a scos la iveală lucruri nelogice și de neîmpăcat, precum și contradicțiunile interne ale acelei politici slave, ce până acum a fost favorisată în Budapesta și Viena. Nu s'a dovedit cumva lămurit, ce puțin e Austria ajustată, spre a pute exercita cu succes o putere de atracție pentru popoarele balcanice slave și organizația lor? Poate Austria face o politică slavă cu ajutorul Maghiarilor și Nemților? Poate ave succes politica maghiară a prefăcutei eliberări și emancipațiuni a popoarelor balcanice slave față cu Rusia slavă? Poate să aibă succes politica slavă a acelor bărbați de stat, cari în țeara lor proprie sugrumă un popor slav după celălalt până la cea din urmă resuflare, a cărei naționalitate o nimicesc, a cărei tinerime o de-naționalizează în scoala populară, regenerându-și neamul prin aceea, că gunoiază rădăcina lui cu cel mai serman ram al Slavilor, adică cu nenorociții Slovaci ungari? Poate să fie încoronată de succes această politică slavă a Maghiarilor, care totodată răpescce unui al doilea popor slav autonomia sa bisericească și unui al treilea ram slav, bravilor Croați, în mod sistematic cel din urmă biet rest al autonomiei sale întărite sărbătorește. Poate această politică „slavă“ lipsită de ori-ce basă etică, se stîrnească simpatii la Slavii din Balcani, poate ca să aibă succes în asemănare cu acel stat, care chiar adineaori a jertfit pentru eliberarea unui singur stat balcanic, sute de milioane de ruble, și sute de mii ale soldaților sei viteji? Această politică slavă, care se face în Budapesta și în Viena, n'a crescut sub soarele ideii de naționalități dominante și prin urmare nu poate trage din această idee putere pentru creșterea lor. Această politică „slavă“, precum ea se face dincolo și dincoace de Laita, tocmai din contră neîncunjugiat trebuie să-și afle mormântul prin influența ideii de naționalități, cu care aceea se află într'o contradicție directă. Într'o politică adevărată și sincer slavă a Austriei, Maghiarii nu pot să aibă o influență hotărîtoare, căci nici prezentul lor, nici trecutul lor nu poate stîrni simpatii și încredere la popoarele slave.“

„Gazeta Narodova“ din Lemberg dice între altele: Maghiarii au înțeles a impune cu anumite finețe regimului centralist austriac, la autonomisti nu prind însă astfel de mijloace. Acum nu le mai este permis Maghiarilor a pretinde o poziție excepțională; ei pot fi tractați numai ca *pares inter pares*. Ar trebui să-și lăpede în sfîrșit Maghiarii îngâmfarea lor, vedîndu-și relele raporturi financiare, ear' dlui de Duna-jevski, care a restabilit ecuilibrul financiar în gospodăria statului austriac, și care a adus renta austriacă la o înălțime nemai pomenită și a eliberat creditul austriac de înfriurirea unor puteri financiare însemnate, ar trebui să-și ceară sfatul, în loc să agiteze mereu în contra lui și să-l atace precum o fac acum.

Cronică.

Din cauza sfințelor sărbători ale Crăciunului numărul proxim al „Tribunei“ va apăre numai Sămbătă seara.

Audiență. Maiestatea Sa monarhul a primit în audiență pe comandantul corpului de armată XII, pe Excelența Sa generalul baron Schönfeld.

Ducele Dr. Carol Teodor. Fratele împărătesei noastre, ducele Dr. Carol Teodor în Bavaria, care precum știut este, s'a devotat cu toată serioșitatea studiului medicinei, nu se mărginesc numai la a valora în praxă cunoștințele sale medicinale și a ajutara cu statul și cu fapta unei mulțimi de bolnavi din patria sa, ci el e și un literat și o mulțime de impulse pe terenul medicinei sînt a se mulțumi activității sale. În special se ocupă dînsul cu oftalmologia, în care a și desvoltat multă activitate. De curînd a apărut în editura I. F. Bergmann din Wiesbaden o nouă scriere din peana ilustrului literat.

Primirea noului ambasador austriac în Roma. În 16 l. c. st. v. a fost primit în mod oficial la Quirinal dl de Bruck, noul ambasador austriac, care și-a prezentat scrisorile de acreditare. A vorbit cu regele mai bine de 1/2 oră, și și-a exprimat, în numele guvernului seu, dorința viuă de a strînge din ce în ce mai mult „legăturile cordiale, cari unesc cele două state“. A mai ăis dl de Bruck, că s'ar simți foarte fericit, dacă în timpul cât va fi el ambasador la Roma, s'ar da Austriei ocazia să-și dovedească sentimentele sale de simpatie față cu casa de Savoia și față cu Italia.

Cel mai vechiu ăiar din Ungaria e german, anume „Pressburger Zeitung“, care la 1 Ianuarie st. n. a intrat în anul al 124-lea.

O încercată mutilare de sine. Din Viena se raportează: Sentinela militară dela casa de datorii de stat în strada Singer, Carol Turóczy, un Maghiar, și-a împușcat mîna dreaptă în scopul de a se mutila.

Cetățeni de onoare. Pe „marele patriot“ Ludovic Kossuth l'a ales cetățean de onoare și comunitatea orașului Dej. — Orașele bulgare Sofia, Ruseiuc și Tîrnova au ales de cetățean de onoare pe comitele Iuliu Andrassy.

Cassa bolnavilor. Plătind 70 cruceri în cassa orășenească din Sibiu, ori-și-cine își poate asigura pentru sine sau pentru o altă persoană,

monede albe, pe care castelana le împarte la cei invitați.

Vederea papucului auriu se pare că-i causează tinerei fete o emoțiune nedescrisă, ea își întinde brațele către acest obiect, care o farmecă; ochii ei scîntează, gura ei se deschide, fără-ca un singur cuvînt să poată eși, un tremur nervos s'gduie întregul ei corp.

— Pa . . . papucul meu! — strigă ea în sfîrșit.

La acest strigăt, care se stîfse prin plîns, doamna în doliu răspunse prin altul, strigăt de bucurie nedescrisă, strigăt de recunoștință și de iubire.

— Era copila ei, nu este așa? era copila ei! — strigară toți copilașii, care se sculară în sus atinși de aceeași emoțiune.

— Da, scumpii mei, mica cerșitoare era mica Blanca, perdută de când era de patru ani și acum era de cincispeșede.

Ea era atât de mare, atât de schimbătă acum, că la prima vedere mamă-sa nu a putut-o cunoaște, pre lîngă asta vestmintele cele proaste și murdare o schimbau așa, că ar fi fost imposibil să o cunoască.

Ea a fost furată de nisece Țigani și a trăit între ei supusă la tratări rele și la o sărăcie hidoasă; în sfîrșit, sătulă de această viață, ea a fugit, a mers ăile întregi, culcându-se noaptea prin vre-un grajd, până când Dumneșeu a îndreptat-o către castelul, unde era născută. Noaptea era atât de neagră, încăt nimic din pregiurului ei nu a putut să-i aducă aminte ăile de altă-dată. Cum ar mai fi putut cunoaște chiar chipul cel frumos și încântător al mamei sale în figura cea

palidă și încadrată cu peri albi a doamnei în doliu! Dar' papucul auriu, care fusese odinioară jucărea ei cea mai preferită, i-a deșteptat în sfîrșit suvenirea.

— Acî încheiu povestea, — ăise povestitoarea, căci de aci în colo scîți și voi ca și mine, ce a urmat după această întemplare minunată. Buna doamnă își părăsi vestmintele cele negre și tot castelul luă ear' înfățișarea sărbătorească; Blanca era acum aci, surîzîndu-le celor veniți și făcînd să resune alele înverđite de cîntecele ei mai preferite.

În toți anii, pomul de Crăciun își întinde, în salonul cel mare, ramurile mai mult ca totdeauna încărcate cu zaharicale și cu jucărele, care sînt împărțite la copiii din sat. Căt pentru papucul auriu, este și el la această ocaziune umplut până în vîrf, nu de piese albe, ci de frumoși bani de aur, care sînt destinați a duce în familiile sărace pîne și traiu mai bun; acum Blanca singură cu degetele ei delicate împarte unul câte unul în mîinile arse de soare ale micilor copii. După franțuzesce: *Et. Sl.*

Țina-Împărăteasă și peana ei aleasă.

Poveste din popor.

De „Mărgineanul“.

(Urmare din nr. 294.)

Să fi fost Armeanul cu inima deschisă către nevastă, ca mai înainte, n'avea decăt să-și spună pricina mîniei, și lucrul cel mișelesc, să-și vîrșit cu ajutorul babei, îndată ăile la lumină și ei puteau trăi mai departe fericiți ca și până

aci. Dar' tocmai aceasta n'o voia „satana“, și de aceea nu-l lăsa să se grăească nici un cuvînt, ci îl hotărî din ce în ce tot mai tare, de a pune planul de răsbunare în lucrare.

A treia ăi îi poruncece Armeanul butnărilor să ducă butea la marginea rîului, care curgea pre lîngă oraș, ear' el își ia nevasta și fără de a-i spune unde merge, o duce către locul, unde era butea. Ajungînd acolo, o bagă în bute, apoi pune așa buții bine la loc, scrie pe ea ăiua, luna și anul, în care era atunci, și o îndreaptă pe apă la vale în mila Domnului, dicînd:

— D-șeu să-ți răsplătească faptele, precum vei fi vrednică!

Plutînd butea pe apă la vale, Armeanul se uită lung în urma ei cu o oare-care jale și părere de rău, dar' nu pentru-că a făcut fapta aceasta, ci pentru-că a fost silit să o facă. Dela o vreme butea se depărtase foarte tare, încăt o perdî din vedere, dar' el uitându-și de sine, rămase tot acolo pe țermure cu ochii aștîți pe rîu la vale.

Pe semne fî cuprins ear' de căte și mai căte gînduri.

Întors acasă, bietul om, înșelat într'un fel atât de mișelesc, își perdî în curînd liniștea sufletească. Precum se temea Cain de toată tufa și frunța, după-ce a omorît pe fratele seu Avel, așa începî a se teme și el că va fi bătut de D-șeu pentru fapta cea neomenoasă. Și nici că se socotia el acum a fi mai bun cu ceva decăt Cain. Par'că în șoptia cineva tot mereu, că de ce n'a cercetat lucrul mai cu de-amănuntul, — dar' de e ceva înșelătorie la mijloc, căci nevasta

lui cea credincioasă cu anevoia ar fi putut să se strice așa de tare, încăt să fi săvîrșit fapta, cu care a fost învinuită de Jidovul spurcat. Nu avea însă ce face, căci era prea tîrziu.

Astfel, muștrat de conștiință, se neliniștia din ăi în ăi tot mai tare, până-ce ajunse la culmea desnădejduirii, umblînd așa de capul seu ca un vai de el, fără nici o socoteală.

Oamenii nu-și puteau închipui altceva, decăt că cine știe, de ce i-a fugit nevasta, pe care atât de mult o iubia, și de aceea umblă așa, ca și când i-ar lipsi o doagă. În felul acesta, omul cel dintăiu în oraș și giur, se făcî cel mai ne-băgat în seamă, deși avere avea încă foarte multă.

Cred că ar fi vremea să încetez cu suferințele Armeanului, și să nu vă mai spun căte a mai pățit, căci știu că și d-voastră aveți destule necazuri și sînteți sătui de ele ca de foc și, drept vorbind, mi-e milă a vi le mai spune pe toate.

Să trecem acum la Jidovul cel bogat și să ne aducem aminte de cuvintele „perirea ta din tine, Israele“.

Adecă baba după cătăva vreme cerî dela Jidovoaică banii făgăduiți, pentru-că a furat inelul și năframa, dar' nici vorbă să capete ceva, ci, precum a ăis Țiganul, de care ne fî vorba mai înainte, către Dumneșeu, după-ce trecî puntea cam de jumătate:

„Ori vei lumina, ori ba, Slănină nu-i căpeta,“ așa și Jidovoaică, nu voia să știe de nici o resplăta, cugetînd că baba se va teme să facă gură, fiindcă și ea e vinovată.

de numită la poliție, pe timpul de o an o întreținere de 30 zile în spital. Acest mod solvesc competența în cassa se fac atenți, că o schimbare a pentru care se face solu exemplu a servitoarelor), trebuie să ată poliției. Această cassă nu se ul recomanda pentru stăpâni, care e, după-ace astia sînt după lege darta cheltuielile întreținerii servitorilor

*

O sinucidere senzațională. Scirea despre sinuciderea unui milionar tînăr, un fiu nelegiuit al contelui Ioan Zichy, bărbatul de cinci zile al uneia din frumsețele Budapestei, a făcut acolo o mare senzațiune, căci aproape 1/2 Budapesta a fost Marția trecută martore a uneia din cele mai splendide cununii, în care tînărul sinucigaș a figurat ca mire. Extragem din „Neues Pester Journal“ următoarele amănunte: Contele Ioan Zichy de Vasonkeő era cel mai tînăr din patru frați, cu care împreună își administra bogățiile rămase după tatăl lor. De vre-o 30 de ani s'au născut între frați neînțelegeri, care în urmă desvoltându-se în ceartă, au adus cu sine împărțirea moșiei moștenite după tatăl lor. Ioan Zichy a primit ca moștenire bunurile Sár-Szent-Miklós din comitatul Albei-Regale și Alt-Szöny din comitatul Comorn. Toate stăruințele fraților, de a-l căsători pe Ioan cu o fată din familie bună, au fost zadarnice; Ioan era înamorat de o țerancă, cu care trăia împreună în castelul său Alt-Szöny. Țeranca cu numele Elisabeta György a născut contelui Ioan Zichy după doi ani un băiat, care a fost botezat cu numele Emeric György. Din momentul acesta contele Ioan Zichy s'a pus din adins pe lucru, și toată activitatea lui se concentra în a îngriji de fiul său, căruia voia să-i dea o creștere aristocratică. Când era băiatul de patru ani, contele Zichy a murit, și băiatul a rămas în grija mamei sale, care l'a crescut la un gimnasiu din Budapesta, unde tînărul își câștigă simpatiile profesorilor prin talentul și diligența sa. După ce tînărul a terminat gimnasiul, l'a trimis mai-că-sa la academia de drepturi în Raab, unde după terminarea studiilor și-a servit anul de voluntar; a depus examenul de ofițer și a fost numit în urmă sublocotenent în rezervă. De aici se schimbă viața tînărului Emeric; până acum sirguintos și activ, devine destrăbălat și beutor. În scurt, când în Viena, când în Budapesta aruncă banii aproape dis pe fereastră, face datorii peste datorii, așa încât la sfîrșit și-a pierdut creditul, și nu mai avea de unde să-și câștige banii de cheltuit. Se retrage în urmă la castelul său și se dă cu totul beției. Unicul prieten îi era camerierul său, care voind a face bine stăpînului său stăruiește, a-l căsători cu o tînără Jidancă din Budapesta. Fata la început nu-l voia, căci îi auzise de veste, că Emeric a zăcut mai mult timp într'un spital din Viena, pătîmind de o boală, pe care medicii o declaraseră de delirium tremens; cedând însă în urmă stăruințelor împreunate ale părinților și consăngenilor, s'a hotărît a-i fi soție. Cununia s'a săvîrșit cu mare gălăgie în Marția trecută. E de însemnat, că Emeric György, care mai tîrziu și-a schimbat numele în Vasonkeőy, a întreprins această căsătorie numai pentru a-și restabili ecuilibrul financiar, ear' banii, care credea a-i primi cu soția, nu ajungeau nici pe departe suma datoriilor. După cununie pleacă împreună cu soția sa la castelul său din Alt-Szöny; la anul nu avea de a pătî multe datorii. Serie deci părinților soției să vină la Alt-Szöny, pentru a se înțelege; acestia vin, ear' rezultatul conferenței familiare nu se scie, dar' nu e greu de aflat, căci în aceea seară la 10 oare și-a curmat Emeric Vasonkeőy firul vieții prin un revolver. — Tînărul, fiu al unei distinse familii, avea să-și aleagă din două

una: sau să-și vadă bunul moștenit în mâinile Jidanilor, sau să-și curme firul vieții. El a crezut de bine a-și alege calea cea din urmă.

*

Defraudatiune. Din Kolo me a i-se serie lui „Pester Lloyd“: În 22 Decembrie a fost jăfuită cassa regimentului 58 de infanterie, de unde s'a furat suma de 5789 fl. Se suspectează a fi furul un „Zugsführer“ cu numele Stefan Tiborecz, care de atunci a desertat.

*

Furt mare. Sînt vre-o cîteva zile a fost spartă locuința proprietarului de baie din Biksa, Iuliu Szentiványi, și s'au furat obiecte în preț de 10,000 fl.

*

Executorul de dare păcălit. „Budapester Tagblatt“ înregistrează următoarea istorioară hazlie: Dl A. R. . . e un bogat proprietar, el locuiește într'o frumoasă casă în apropierea Budapestei. Fiind el din fire un om comod, care nu voește a fi conturbat în comoditatea sa prin fel de fel de admonițiuni de dare, a făcut cu oficiul de dare înțelegerea, ca în fiecare an în 15 Decembrie să-și plătească suma, care datorește pentru contribuțiuni. El plătia regulat, de aceea și-a și acordat lui acest favor, afară de aceea, suma care o plătia era frumoasă — 5000 fl. În luna trecută trebuia să plătească proprietarul nostru suma decațută, dar' precum se întîmplă câte-odată chiar oamenilor celor mai bogați, el de astădată nu avea bani gata la dispoziție, căci partea cea mai mare a băgat-o în întreprinderi, ear' dividendele încă nu le-a primit. De creditul său, fiind cunoscut proprietar cu reputațiune, nu a voit să se folosească, ear' de schimbii îi era groază, mai ales de când a urmărit cu atențiune procesul cămătarului Hay. Ce avea să facă? Terminul a trecut, și el a și primit ca frumos dar de Crăciun, o admonițiune de dare. La început se socotia să meargă în persoană la inspectorul de dare și să-l roage ca să amfue incassarea contribuțiunii, dar veți Doamne, ca cetățean onorabil și totodată virilist nu putea să o facă aceasta. Așa trece și de și, fără ca să afe chinuital om o șire din acest labirint. Într'o și sosese pe la ameați acasă, și îi spune servitoarea, că doi domni, cu multă hărtie subsuoară l-au căutat, ear' spunându-le dinsa, că domnul nu e acasă s'au dus și cînd, că după ameați ear' o să vină. Nu mai începe indeoală — își gîndia amărîtul om, acești doi domni au fost executorul de dare cu colegul său, prețurator. Acum un sfat era greu de dat, și bietul om își sfărma capul, cum să se scape pe sine și pe ai sei de rușinea de a fi executați. Sudorile îi curgeau șiroae, când ajunsesse bietul proprietar în odăile sale din catul întăiu. Se gîndia la una, la alta, cum anume să poată el împedeca execuțiunea, dar' cu toată truda, un mijloc potrivit nu voia să-și vină aminte. În sfîrșit și se oprește privirea asupra unor blanchete albastre, ce zăceau pe masa lui de scris, și deodată îi veni o idee de scăpare. Aceste blanchete erau trimise din partea comisiunii de epidemie, ca la cas, când se ivesce epidemie, să se afișeze la poartă ori pe un părete. În grabă ia blanchetele, una era menită pentru holeră, alta pentru bubat, le lipesece de porțile locuinței sale, și așteaptă cu bucurie rezultatul invenției sale. După ameați sosese executorul de dare cu colegul său, ved pe poartă blanchetele și aleargă cum numai pot până la oficiul de dare, unde roagă pe inspector, ca să sisteze execuția. Astfel a scăpat de astădată proprietarul A. R. . . . de rușinea de a fi . . . executat.

*

Gadban-Effendi mituit de Kaulbars. Gadban a plecat din Sofia la 31 Decembrie n. El nu și-a luat adio dela nimeni altul afară de Caraveloff și soția acestuia. În curînd se vor publica deosebite documente, prin care se

va adeveri, că Gadban a fost mituit de generalul Kaulbars.

*

300 oameni arși. Din Londra i-se serie diarului „Extrablatt“: În sala grădinei publice din Madras au isbucnit în 31 Decembrie un foc și într'o clipită tot edificiul lucrat din lemn era o flacără. Focul luă dimensiuni rapide, și preste 100 oameni a fost scoși morți de sub cenușă. Cu totul s'au primejduit 300 persoane, între care mulți Europeni.

*

Arderea palatului prințului Odescalchi în Roma. Din Roma se depeșează cu data 2 Ianuarie 1887: În noaptea trecută a isbucnit în palatul prințului Odescalchi un foc, în urma neglijenței a însuși prințului. Regele observând isbucnirea flacărilor din fereastră Qui-rinalului, alergă către meșul-noptii pe jos, însoțit fiind numai de trei adjutanți, înaintea palatului, unde a petrecut aproape un cias. Regele fiind viu aclamat de popor, însufleția oamenii ocupați cu lucrările de mîntuire. Localitățile din catul al doilea folosite de prinț au fost prada focului. O parte a catului al doilea și museul a rămas însă neatinsă. Mobiliarul bogat precum și obiectele de artă din catul al doilea au fost nimicite cu desevîrșire. Paguba se urcă preste 1/2 de milion. Oameni nu s'au primejdui.

*

Cum se fac prinții. Un corespondent din Petersburg al diarului „Matin“ din Paris povestesc în ce chip i-a venit Țarul în gînd să pună candidatura prințului din Mingrelia la tronul Bulgariei. Istorisirea nu e lipsită de amănunte curioase. Prințul de Mingrelia, în vîrstă de 39 ani, locuia de mai multă vreme în Petersburg fără să fie remarcat într'un chip mai deosebit de Țar. El se ocupa cu studii istorice, în cari e destul de tare. Afară de aceea e un Parisian desevîrșit; toată copilăria și-a petrecut-o la Paris. Astă-vară tinerii mari-duci Nicolae și George, fii marelui duce Mihail, iutâlindu-l la o serată, își exprimară dorința de a se duce la el în Mingrelia, ca să vîneze capre caucasiene, un animal destul de rar în ziua de azi. Prințul îi invită numai decât și în Septembrie plecă cu marii duci în Mingrelia. Primirea, pe care le-a făcut-o prințul în castelul său din Gordi și peripețiile amuzante ale vînatorei, încântară pe tinerile altețe, cari întorcîndu-se la Petersburg, povestiră Țarului multe și frumoase despre prințul de Mingrelia. Preste două săptămîni, apărî în „Mesagerul oficial“ candidatura prințului de Mingrelia.

*

„Cazeta Săteanului“. Foaia cunoscîntelor trebuicioase agriculturii și poporului. Ese la 5 și 20 a fiecărei luni: Rîmnicul-Sărat, 20 Decembrie 1886. Anul III. Nr. 22, care cuprinde următorul sumar: Cum s'ar pută forma în țeară o societate de construcții rurale cu scopul de a clădi sătenilor case de locuit, spațioase după exigențele timpului, dînd astfel o formă estetică și igienică satelor? I: C. — Turbarea: Săteceanul. — Din sciința pentru toți, schitul și palmierul dela Staeli. — Țelina: D. — Boale de ale natalității; II: Z. N. Filoti. — Corespondența „Gazetei Săteanului“ din Viena: Igree. — Din țeară: C. — Din localitate: D. — Buletinul comercial. — Miscellanea: Un econom român.

Varietăți.

(Un tun colosal.) Fabrica lui Krupp a publicat nu de mult o dare de seamă asupra încercărilor de tir, ce a făcut cu un tun, comandat de guvernul italian pentru apărarea portului dela Spezia. Acest tun este cel mai mare din lume. El e lung de 14 metri. Pot sta într'însul 8 oameni. Țeava e grea de 121.000

chilograme. Pentru o singură împușcatură se cer 7 tone pulvere. Proiectila sau ghiuleana, aruncată de tun, a fost lungă de 1.28 metri. Tunul bate 12 kilometri. O împușcatură dintr'un asemenea tun costă foarte mult, încât exercițiile de tir cu aceste tunuri ar ruina iute o țeară mică. Pentru-ca acest tun să fie transportat cu drumul de fer, a trebuit să se construească un vagon anume, compus din două căruțe, unite cu o punte, pe care e așezat tunul — pe 16 osii. Atîta greutate cu greu se va fi transportat de odată pe calea ferată; de aceea înainte de transport s'au examinat liniile și podurile.

(Statistică.) Casele domnitoare din Europa numără 408 membri de sex bărbătesc. Cea mai numeroasă e casa Holstein, care numără 53 membri și se împarte în mai multe ramuri: Rusia (Gottorp Romanov) 25; Danemarca (Glücksburg) 13; Augustenburg 4; Grecia 4 și Oldenburg 7. Casa Welln are 50 membri, dintre cari numără Weimar 11, Meiningen 4, Altenburg 4, Saxonia 6, Coburg 9, Englitera 8, Belgia (Coburg) 4 și Portugalia (Coburg) 4. Casa de Bourbon are 47 principii; 18 Bourboni francezi, 11 Bourboni de Sicilia, 5 de Parma și 13 de Spania. Casa de Lippe (16.000 locuitori) are 35 prinți. Casa Habsburg-Lotaringia (Austria) 33 archiduci și casa de Wittelsbach (Bavaria) 23 prinți. Casa de Hohenzollern 28 prinți, deasemenea și casele Reuss și Lichtenstein. Apoi vin: Hessa 10, Mecklemburg 13, Waldeck 12, Savoia (Italia) 9, Württemberg 9, Bernadote (Suedia) 7, Baden 6, Schwarzburg 5, Anhalt 4, Braganța (Brasilia) 4, Guelfi 4, Petrovici-Niegoș (Munteneștii) 3, Orange 3 și în sfîrșit Obrenovici (Sărbia) 2.

Din public.)*

Avis.

Domnii membri ai comitetului comitatens sunt rugați cu toată onoarea să binevoască a se întruni Duminică, 9 Ianuarie st. n. 1887 la 4 oare d. m. în localitățile societății române de lectură din loc (strada Cîsnădiei nr. 7) la o adunare de constituire.

Sibiui, 4 Ianuarie st. n. 1887.

Preșidiul clubului.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primesc răspunderea.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Londra, 5 Ianuarie n. 1887. Postul ministrului de războiu s'a oferit guvernului dela Canada, marchisului Landsdowne. Se așteaptă încă răspunsul.

Măne va avé loc aici conferența despre cestiunea irlandeză *home-rule*, la care vor participa Chamberlain, Morley, Trevelyan, Harcourt, Herheldt.

București, 5 Ianuarie n. 1887. În procesul pentru atentatul asupra lui Brătianu, Stoica Alexandrescu a fost condamnat la muncă silnică de 20 de ani, ear' complicele Muscalu la închisoare pe un an. Deputatul Oroveanu și ceilalți acușați au fost achitați.

Lisabona, 5 Ianuarie n. 1887. Camera a ales de președinte pe un membru apartînător opoziției. Ministrul-president a propus întrunirea consiliului de ministri, spre a propune dizolvarea camerei.

Redactor responsabil: **Aurel Popa.**

Se înșelă însă urît, căci aceasta mîniîndu-se foc pe Jidovoica cea de nimica și nemai cugetînd la urmări, o pîrî Armeanului, și astfel eșl totul la lumină.

Țiganul, cred că sciți cu toții, și-a căpătîtat atunci pedeapsa dela D-șeu, pentru-că și-a bătut joc de el, deși D-șeu nu aștepta să-i dea slănină, și adevă așa, că D-șeu a încetat de a mai lumina și Țiganul, nemai vîdînd bine funtea, lunecă de pe ea și cădînd în apă, se înecă fără a fi gustat baremi din slănină; dar' Jidovul și Jidovoica mai avură încă zile bune și după aceea, căci Armeanul îi lăsă în pace, sciînd că ori-ce le-ar face, cu nevastă-sa tot nu se mai întîlnesce.

Până s'au petrecut acestea în orașul Armeanului, nevasta lui, Romăncuța cea frumoasă, era încă tot în bute, și butea încă tot plutia pe apă la vale.

Să vă spuî însă, cum a fost cu călătoria ei în bute, ca să nu vă închipuiți cine scie ce despre dînsa.

Nevasta adevă, îndată-ce porni butea pe apă, începî a se ruga la D-șeu, sciîndu-se nevinovată. Trecî o și, ba trecî și a doua și ea din rugăciuni nu slăbia nici decum, până-ce în a treia și nu-și perdî simțirile și rămase amorțită. După aceea mai merse butea multă vreme pe apă la vale, încât a început a se strica de ploile cele multe și de rațele soarelui, până-ce o prinse un pescar și o scoase la țermure.

Cetînd pe bute, vîdî că de trei ani de zile e pusă pe apă și abia apucă a o desface, ca să vadă ce e înlăuntru, căci greutatea ei arăta că nu poate fi goală.

Desfăcînd ușa, — ce-i vîdîură ochii? O femeie tînără și frumoasă ca o dîină ședea în bute fără de nici o grije.

Bietul pescar sta uimit în loc și nu-și putea crede ochilor. De a se apropia, încă nu cuteza, temîndu-se să nu fie vre-o nălucă.

Într'aceea își veni femeia în fire și vîdîndu-se cu un o străîn înaintea ei și pe loc de totului tot necunoscut, o cuprinse spaima de nu scia ce să se facă. Se liniști însă, îndată-ce îi grăi pescarul nisce vorbe domoale. Ba, vîdîndu-se în bute, își aduse aminte, cum bărbatul ei a îndreptat-o pe apă și dînd cu socoteală, că omul acesta trebuie să fie mîntuitorul ei, îi mulțumi ca unui mare binefăcător, neputîndu-l răsplăti cu altceva.

După-ace schimbară mai multe vorbe la olaltă, pe femeie o cuprinse o foame groaznică, încât fu silită a lăsa rușinea la o parte și a face ce n'a făcut în viața ei, adevă a cerși ceva de mîncare.

Pescarul îi aduse bucuroș ceva rece de mîncare, neavînd altceva la îndelete. Până când mîncă femeia, el puse o oală la foc, ca să facă o zamă de pesce de cină, și apoi începîură eară la povești.

După multe altele întrebă femeia, că în ce țeară se află?

— În țeara lui Orb-Împărat, — răspunde pescarul cu un glas-cam trist.

— Cum de îl cheamă așa, sau doară e chiar orb?

— Da, e într'adevăr chiar orb. Trei ani de zile sînt de când a orbit și de trei ani de

zile geme țeara întregă sub asupririle mai marilor lui. Acum vedem noi, ce om bun și drept era el. Până-ce nu orbise, nu-l sciam prețul așa de bine, fiindcă eram dedați a vedé ori-ce faptă rea și nedreaptă răsplătită după vrednicie. Dar' de când nu mai vede, fac oamenii din giurul lui ce le place cu țeara, deoare-ce el nu mai e în stare să-și țină în frîu. De aceea țeara jelesce perderea vederii împăratului mai mult decât o jelesce împăratul însuși.

— Cum s'a întîmplat de și-a pierdut vederea, sau doară e bîtrîn tare?

— Ba, nu e așa de bîtrîn, ca din pricina aceea să nu-l mai slugească ochii, dar' pe semne așa a voit D-șeu, căci el s'a pomenit într'o dimineată, când s'a sculat, că nu vede și nu vede. Oamenii vorbesc multe despre întîmplearea aceasta tristă și atît de ciudată. Sînt mulți, care dic, că ar fi numai o cercare din partea lui D-șeu. Și vai! bine ar fi să fie așa, căci atunci am avé nădejdea de a-l vedé cît mai curînd sănătos, fiindcă bunul D-șeu, care le vede și le scie toate, nu cred să-și mai sufere mult timp pe asupritorii în fruntea noastră.

— Și nu s'a aflat nimeni, care să-l poată vindeca?

— Nu, până acum nu s'a aflat chiar nimeni. Fost-au la el căți doftori învetați din împărăție și din alte țeri și cercat-au cu tot felul de leacuri, fiindcă împăratul a pus pe acela, care l'ar puté vindeca, de urmaș al său în scaunul domniei, fie acela ori-și-cine; dar' îndeșert, căci nu se cunoscea cît de cît mai bine de nici un fel de leac.

Așa trecî vremea cu povești de tot felul până-ce fu gata cina. După-ce mîncară, muierea se culcă sub un coperiș în curte, căci era vară și timpul frumos, ear' pescarul se culcă în casă ca de obicei.

Pe la meșul nopții vine o pasere pe coperișul, sub care durmia femeia, și atîta cirpesc, până-ce n'o scoală pe femeie din somn. Apoi sboară jos cam aproape de dînsa și, dîcîndu-i că e trimisă de D-șeu, îi spune totul din fir în pîr, cum a ajuns bărbatul ei, înșelăt de cutare și cutare, în felul așa și așa, a o îndrepta pe apă și că el, bărbatul, e așa dîcînd nevinovat, deși el este acela, care a voit să o omoare.

Se vede treaba, că paserea era nădrăvană.

Pe urmă îi dîce paserea:

— Pentru credința ta neclintită față de bărbat și pentru nădejdea ta pusă în D-șeu îți dau aci o „peana a leasă“, cu care poți face și schimba ori-ce lucru în ceea-ce doresci — și, punîndu-i femeii o peană în mînă, se depărtă.

Femeia nu puté dîce nici un cuvînt de mirare. Ea, deși vedea că nu doarme și simția peana în mînă, totuși nu se putea împăca cu gîndul despre adevărul celor întîmplate, cređînd că ceea-ce i-a spus paserea, e cu neputință. Dela o vreme adormi. Dimineata, când se scoală, deschide pumnul ca să vadă a visat sau nu, și vede peana în mînă. Nu sciu ce cugetă, ce nu, destul că o băgă în sîn, ca să n'o peardă.

(Va urma.)

Economic.

Piața din Sibiu, 4 Ian. Grâu hectolitra 74—80 chilo fl. 4.50 până fl. 5.30, grâu mestecat 68 până 82 chilo fl. 3.30, până fl. 4.10...

Tergul de rimători în Steinbruch. In 3 Ian. n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 38.— cr. până 39.— cr. unguresci grei, tineri 40.— cr. până 40.1/2 cr., de mijloc 40.— cr. până 41.— cr., ușori 40.— cr. până 41.— cr.

LOTERIE.

Tragerea din 5 Ianuarie st. n. Sibiu: 87 56 80 14 64.

Cursul pieței din Sibiu

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci.

Bursa de București.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Renta amort. (5%), Rur. conv. (6%), Act. de asig. Dacia-Rom., Banca națională a României.

Bursa de Budapesta

din 4 Ianuarie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item, Price. Includes Renta de aur ung., hârtie, Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung.

Bursa de Viena

din 4 Ianuarie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item, Price. Includes Renta de aur ung., hârtie, Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung.

Deschidem abonament pe anul 1887

„Amicul Familiei.“

Revistă beletristică și enciclopedică-literară — cu ilustrațiuni. Cursul XI. — Anul 1887. Va eși în 1-a și 15-a și a luni în numerii câte de 2—3 coale; și va publica poesii, romanuri, novele, schițe, piese teatrale, studii sociale, articoli științifici, amănunte de construcțiune și distracțiune ș. a.

„Preotul Român.“

Revistă bisericească, scolastică și literară. Cursul XIII. — Anul 1887. Va eși în broșuri lunare câte de 2 3/4—3 1/4 coale; și va publica articoli din sfera tuturor științelor teologice și între acestea mulțime de predice pe Dumineci, sârbători și diverse ocațiuni, — mai departe studii pedagogice-didactice și științifice-literare. Prețul pe anul întreg e 4 fl. — Pentru România 10 franci — lei n. plățibili și în bilete de bancă și în timbre postale.

Abonenții vor primi unele premii de valoare și-și vor pute procura cu prețuri reduse numeroase opuri din edițiunea noastră. Colectanții primesc gratis tot al patrulea exemplar.

Tragem mai departe atențiunea publicului nostru cetitor și asupra tuturor scrierilor apărute în edițiunea noastră și anunțate în un catalog deosebit ce se trimite gratis ori-cui îl cere. Ear' în apropierea sârbătorilor Crăciunului și a anului nou, ne luăm voia a recomanda, pre lungă alte numeroase scrieri pentru tinerime ce se află de vîndare la noi, ca — dar potrivit de sârbători — următoarele Cărți de rugăciuni:

Mărgăritarul sufletului. Carte bogată de rugăciuni și cântări bisericesci foarte frumoase ilustrată. Numără preste 300 pagine. Prețul unui exemplar broșurat e 40 cr., legat 50 cr., legat în pânză 60 cr., legat mai fin 80 cr. — 1 fl., în legătură de lux 1.50—2.50.

Cărticică de rugăciuni și cântări pentru pruncii scolari de ambe sexele. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar trimis franco e 10 cr.; — 50 exemplare costau 3 fl.; 100 exemplare 5 fl. v. a. (Edițiune pentru gr.-cat. și altă edițiune pentru gr.-or. Să se noteze: care edițiune se cere.)

A se adresa la „Cancelaria Negruțiu“ în Gherla — Szamosujvár — Transilvania. Unde se cumpără și Acții dela „Albina“, „Furnica“, „Timișana“, „Ardeleana“, „Economul“ și „Transilvania“.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1886.

Large railway schedule table with multiple columns for routes (Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, etc.) and train times. Includes sections for various lines like Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, Budapesta-Arad-Teiuș, etc.

Nota: Numerii încuadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.